

Subutex vai elämä?

Ensimmäiset huumeokeiluni tulivat, kun aloitin ammattikoulun. Olin 17- vuotias, ja kamppailut vuosia masennuksen ja ahdistuksen kanssa. Sain kuitenkin uuden alun elämälle aloitettuani ammattikoulun alalla, josta olin unelmoinut. Tutustuin yhteen ihmiseen, josta tulikin hyvä ystäväni. Hänen kauttaan tapasin ihmisiä, jotka viihdekäyttivät huumeita, esim. ekstaasia, amfetamiinia, pilveä, sieniä jne. Join siihen aikaan joka viikonloppu, kokeilin kaikkea ekstaasia amfetamiinia yms.

Aloin käyttää amfetamiinia aika paljon, kun tutustuin minua paria vuotta vanhempaan poikaan, joka myös käytti amfetamiinia. Minulla pysyi käyttö hallinnassa aika pitkään. Käytin vain viikonloppuisin aluksi mutta poikaystäväni käytti suonensisäisesti, joten aloin käyttää itsekin. Silloin amfetamiinin käyttö lähti aika pahasti käsistä, vedettiin enimmäkseen piriä. Sitten aloin kokeilemaan myös erilaisia rauhottavia ja opiaatteja...en aluksi tykännyt opiaateista, joten vedin yleensä piriä lähes päivittäin. Koulu sujui hyvin pitkään, kunnes se jäi kesken sekoilujeni takia.

Suhteessa kaikki alkoi mennä huonosti, ja aloin masentua uudestaan. Olin itsetuhoisin, ja yritin 2 kertaa itsemurhaa. Kummallakin kerralla apu tuli ajoissa. Minulla oli pitkään tosi huono olla, kunnes jätin kaikki taakse ja aloitin uudessa koulussa. Käytin piriä silloin tällöin, mutta huomasin, ettei pää oikein kestä enää valvomista.

Tutustuin mieheen, jonka kanssa seurustelen nytkin. Meillä on ihana suhde, toisin kuin edellinen suhde, jossa poikaystäväni kohteli minua todella huonosti ja joka päivä oli yhtä helvettiä. En ole eksäni kanssa missään tekemisissä ollut yli vuoteen. Joka tapauksessa nykyinen mieheni oli ollut subutex koukussa mutta päässyt siitä irti. Olin itsekin eksäni kanssa silloin tällöin käyttänyt subua, mutta en koskaan siitä hirveästi tykännyt. Aloin kuitenkin käyttää subua taas silloin tällöin, kun aloitin uudessa koulussa. Huomasin, että jaksoin päivät paljon paremmin.

Helluni varoitteli minua, että kannattaisi pitää taukoa subusta, ja että jään kohta koukuun ja saan vieroitusoireita, mutta ajattelin vain, ettei minulle nyt mitään viekkareita tule, enkä varmasti jää mihinkään koukuun. Olen aina ollut jääräpäinen ja oppinut kantapään kautta. Kuukaudet vierivät ja tajusin, etten ole ollut päiväkään pitkään aikaan ilman subua. Ensin käytin viikonloppuisin, sitten aloin käyttää arkenakin, kun tajusin että jaksoin paremmin arjessa. Helluni alkoi myös käyttää uudestaan ja tässä sitä ollaan.

Aluksi annostus oli vain puoli mg päivässä, mutta se nousi vuoden aikana 12mg päivä annokseen...joskus meni enemmän, joskus vähemmän, riippuen ihan rahatilanteesta. Minut erotettiin koulusta, koska siellä saatiin tietää buprekoukustani. Mitään muuta en ole käyttänyt sen jälkeen, kun jäin buprekoukuun, en edes alkoholia.

Täytän pian 20 vuotta, ja toivoisin vain, etten olisi koskaan koskenut tähän kauheaan aineeseen. Sitä kun on käyttänyt jonkin aikaa, se lakkaa toimimasta. Sitä on pakko ottaa vain siksi, ettei vieroitusoireita tule. Toisin kuin monet luulee, että sitä on ns. "sekaisin" päivät pitkät, mutta ei se niin ole. Se lakkaa toimimasta kokonaan tietyn ajan jälkeen, vaikka ottaisi kuinka paljon tahansa. Vieroitusoireet on ainoa syy, minkä takia ei voi lopettaa. Olemme onnistuneet laskemaan annosta 1-2mg:n päivässä, ja yritämme lopettaa.

Suhde meillä kuitenkin on hyvä, ja rakastan miestäni yli kaiken. Kunnioitamme toinen toistamme ja molemmat ollaan tosi onnellisia. Tämä subu vain kontrolloi elämää niin paljon. Onneksi molemmilla kuitenkin motivaatiota päästä irti.

Voimat on tosi vähissä. Ennen vain nauroin ajatukselle jostakin riippuvuudesta. Monet ajattelee, että ei se ole kuin lopettaa, tulee vain vähän huono olo, mutta se ei todellakaan ole niin.. Olen ollut max. 1 ja puoli vrk ilman, en enempää kestänyt niitä oloja, sitä levottomuutta koko kropassa 24/7 eikä pysty nukkumaan ja joka paikkaan sattuu yms. Lasketaan koko ajan annosta, ja kun annos on tarpeeksi alhaalla, lopetetaan. Mietin myös katkolle menemistä, mutta sairaalat yms. ahdistavat.

Toivottavasti saisin täältä vertaistukea, koska tosiasia on, ettei kukaan, joka tätä ei ole kokenut, pysty ymmärtämään täysin, miltä tämä riippuvuus tuntuu..

Haluaisin kovasti jo takaisin normaaliin elämään. Toivottavasti vielä joskus löydän itseni ja ulospääsyn tästä helvetistä.

Nimimerkki:

Valonkantaja

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/subutex-vai-elama>